

PARAULES DE VIDA

Setmana Santa

El diumenge de Rams comencem la Setmana Santa. Aquest any, per les circumstàncies, no podem celebrar les processons que omplen de religiositat els carrers de les nostres ciutats, però sí tindrem a les esglésies els actes litúrgics propis d'aquests dies. Durant tota aquesta setmana celebrarem la mort del Senyor. Les celebracions són sòbries i, a la vegada, riques en gestos i símbols, alguns dels quals no es tornen a repetir al llarg de l'any litúrgic, com la postració silenciosa del celebrant al començament de la celebració del Divendres Sant, i el ritu de l'adoració de la Creu, en el qual som convidats a mirar l'arbre on morí el Salvador del món.

Quan al llarg d'aquests dies recordem al Crucificat ens envaeixen dos sentiments: esglai en veure'l tan desfiguradament per les tortures que ha rebut a mans de tota la humanitat; i admiració per com ha acceptat eixe sofriment, prenent damunt seu els nostres dolors i morint per les nostres faltes, i tot sense obrar amb violència ni tindre als llavis la perfídia.

¿Per què el món s'esglaia davant la Creu de Crist? El Concili Vaticà II recorda que l'ésser humà és capaç de lo millor i lo pitjor. En la Creu de Jesucrist es descobreix lo pitjor que pot sortir del cor de l'home. Ho veiem en els relats de la passió que

aquests dies escoltarem i meditem: els interrogatoris dels grans sacerdots, el judici per part del procurador romà, les tortures... Tot ens porta a preguntar-nos ¿com és possible que les persones puguem arribar a tanta crueltat? Quan pensem del que som capaços, no podem fer altra cosa que esglaiar-nos.

¿Per què el món s'admira quan contempla el Crucificat? Perquè en Ell resplendeix lo millor que hi ha en el cor de l'home. De fet, en la passió segons sant Joan, que escoltarem el Divendres Sant,

veurem com Pilat presenta Jesús al poble dient: «aquí teniu l'home». Sense saber-ho, Pilat ens ha dit una gran veritat: Jesús és l'home perfecte; l'home en el que no hi ha cap mal; l'home que no més sap fer el bé; l'home que s'ha mantingut en fidelitat a Déu.

Ens esglaiem perquè es posa de manifest el que som capaços de fer els homes. I ens admirem perquè eixe condemnat a mort ha respost a la injustícia de la seua condemna sense cap violència i, a més, perdonant. La seua resposta al mal ha sigut continuar fent el bé.

La Carta als Hebreus ens ensenya que Jesús, per la seua passió «s'ha convertit en font de salvació eterna» (He 5,9). Del seu costat obert brota la sang i l'aigua que simbolitzen totes les benediccions que ens venen per la seua mort. Per això la litúrgia d'aquests dies és tota ella una invitació a la pregària per a què la gràcia de la Redempció que naix del costat obert del Salvador arribi a tota la humanitat. En aquesta pregària, aquest any recordem especialment als qui més han patit o estan patint per la pandèmia.

Que aquests dies siguin per a tots una ocasió de retrobar-nos amb el Senyor.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

PALABRAS DE VIDA

Semana Santa

El domingo de Ramos empezamos la Semana Santa. Este año, por las circunstancias, no podremos celebrar las procesiones que llenan de religiosidad las calles de nuestras ciudades, pero sí tendremos en las iglesias los actos litúrgicos propios de estos días. Durante toda esta semana conmemoramos la muerte del Señor. Las celebraciones son sobrias y, a la vez, ricas en gestos y símbolos, algunos de los cuales no se vuelven a repetir a lo largo del año, como la postración silenciosa del celebrante al inicio de la celebración del Viernes Santo y el rito de la adoración de la Cruz, en el cual somos invitados a mirar el árbol donde murió lo Salvador del mundo.

Quando a lo largo de estos días recordamos al Crucificado nos invaden dos sentimientos: asombro al verlo tan desfigurado por las torturas que ha recibido de manos de toda la huma-

nidad; y admiración por cómo ha aceptado ese sufrimiento, tomando sobre sí nuestros dolores y muriendo por nuestras faltas, y todo sin obrar con violencia ni tener en los labios la perfidia.

¿Por qué el mundo se sobrecoge ante la Cruz de Cristo? El Concilio Vaticano II recuerda que el ser humano es capaz de lo mejor y lo peor. En la Cruz de Jesucristo se descubre lo peor que puede salir del corazón del hombre. Lo vemos en los relatos de la pasión que estos días escucharemos y meditemos: los interrogatorios de los sumos sacerdotes, el juicio por parte del procurador romano, las torturas... Todo nos lleva a preguntarnos ¿cómo es posible que las personas podamos llegar a tanta crueldad? Cuando pensamos de lo que so-

mos capaces, no podemos hacer otra cosa que sobrecogernos.

¿Por qué el mundo se admira cuando contempla el Crucificado? Porque en Él resplandece lo mejor que hay en el corazón del hombre. De hecho, en la pasión según san Juan, que escucharemos el Viernes Santo, veremos cómo Pilatos presenta a Jesús al pueblo diciendo: «aquí tenéis el hombre». Sin saberlo, Pilatos nos ha dicho una gran verdad: Jesús es el hombre perfecto; el hombre en el que no hay ningún mal; el hombre que solo sabe hacer el bien; el hombre que se ha mantenido en fidelidad a Dios.

Nos sobrecogemos porque se pone de manifiesto lo que somos capaces de hacer los hombres. Y nos admiramos porque ese condenado a muer-

te ha respondido a la injusticia de su condena sin ninguna violencia y, además, perdonando. Su respuesta al mal ha sido continuar haciendo el bien.

La Carta a los Hebreos nos enseña que Jesús, por su pasión «se ha convertido en fuente de salvación eterna» (He 5,9). De su costado abierto brota la sangre y el agua que simbolizan todas las bendiciones que nos vienen por su muerte. Por eso la liturgia de estos días es toda ella una invitación a la plegaria para que la gracia de la Redención que nace del costado abierto del Salvador llegue a toda la humanidad. En esta plegaria, este año recordemos especialmente a quienes más han sufrido o están sufriendo por la pandemia.

Que estos días sean para todos una ocasión de reencontrarnos con el Señor.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

Diumenge de Rams

o de la Passió del Senyor (B)

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 50,4-7)

El Senyor Déu m'ha donat una llengua de mestre perquè, amb la paraula, sàpiga sostenir els cansats. Un matí i un altre em desvetlla l'orella, perquè escolti com un deixeble. El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrere: he parlat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrancaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut; per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit.

▶ Salm responsorial (21)

R. *Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?*

Tots els qui em veuen es riuen de mi, / amb els llavis i amb el cap prenen aires de mofa: / «S'ha adreçat al Senyor; que l'alliberi, doncs; / que el salvi, si tant se l'estima.» R.

M'envolta una munió de gossos, / em rodeja un estol de malfactors, / m'han lligat les mans i els peus, / puc comptar tots els meus ossos. R.

Es reparteixen entre ells els meus vestits, / es juguen als daus la meva roba. / Almenys vós, Senyor, no us allunyeu; / força meva, cuiteu a defensar-me. R.

Anunciaré als meus germans el vostre nom, / us lloaré enmig del poble reunit. / Fidels del Senyor, lloeu-lo, fills de Jacob, / gloriífiqueu-lo, reverencieu-lo, fills d'Israel. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 2,6-11)

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de captar-se com un home qualsevol, s'abaixà i es feu obedient fins a acceptar la mort, i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeguïn que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

▶ Passió de nostre Senyor Jesucrist segons sant Marc (Mc 14,1-15,47) (Versió abreujada)

C. Els qui passaven l'insultaven, movien el cap amb aire de mofa i deien: S. «Ah, tu que vols destruir el santuari i reconstruir-lo en tres dies, salva't tu mateix i baixa de la creu.» C. També se'n burlaven els grans sacerdots comentant amb els mestres de la Llei: S. «Ell que salvava els altres, no és capaç de salvar-se ell mateix. El Messies, el rei d'Israel, que baixi ara de la creu, i nosaltres, quan ho veurem, creurem en ell.» C. També li feien retrets els qui havien estat crucificats amb ell. Jesús llançà un gran crit i expirà. C. Arribat el migdia s'estengué per tota la terra una fosca fins a mitja tarda. I a mitja tarda Jesús cridà amb tota la força: † «Elohi, Elohi, ¿lamà sabactani?» C. Que traduït vol dir: † «Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?» C. Alguns dels qui eren allí deien: S. «Mireu com crida Elies.» C. Un corregué, xopà de vinagre una esponja, la posà al capdamunt d'una canya perquè begués, i deia: S. «Deixeu, a veure si ve Elies a desclavar-lo.» C. Jesús llançà un gran crit i expirà. C. En aquell moment la cortina que tancava el santuari s'esquinçà en dos trossos de dalt a baix. El centurió, que estava dret davant d'ell, quan veié com havia expirat digué: S. «És veritat; aquest home era Fill de Déu.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 50,4-7)

El Señor Dios me ha dado una lengua de discípulo; para saber decir al abatido una palabra de aliento. Cada mañana me espabila el oído, para que escuche como los discípulos. El Señor Dios me abrió el oído; yo no resistí ni me eché atrás. Ofrecí la espalda a los que me golpeaban, las mejillas a los que mesaban mi barba; no escondí el rostro ante ultrajes y salivazos. El Señor Dios me ayuda, por eso no sentía los ultrajes; por eso endurecí el rostro como pedernal, sabiendo que no quedaría defraudado.

▶ Salmo responsorial (21)

R. *Dios mío, Dios mío, ¿por qué me has abandonado?*

Al verme, se burlan de mí, / hacen visajes, menean la cabeza: / «Acudió al Señor, que lo ponga a salvo; / que lo libre si tanto lo quiere» R.

Me acorralla una jauría de mastines / me cerca una banda de malhechores; / me taladran la mano y los pies, / puedo contar mis huesos. R.

Se reparten mi ropa, / echan suerte a mi túnica. / Pero tú, Señor, no te quedes lejos; / Fuerza mía, ven corriendo a ayudarme. R.

Contaré tu fama a mis hermanos, / en medio de la asamblea te alabaré. / «Los que teméis al Señor, alabadlo;» / linaje de Jacob, glorificadlo; / temedlo, linaje de Israel». R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 2,6-11)

Cristo Jesús, siendo de condición divina, no retuvo ávidamente el ser igual a Dios; al contrario, se despojó de sí mismo tomando la condición de esclavo, hecho semejante a los hombres. Y así, reconocido como hombre por su presencia, se humilló a sí mismo, hecho obediente hasta la muerte, y una muerte de cruz. Por eso Dios lo exaltó sobre todo y le concedió el Nombre-sobre-todo-nombre; de modo que al nombre de Jesús toda rodilla se doble en el cielo, en la tierra, en el abismo, y toda lengua proclame: Jesucristo es Señor, para gloria de Dios Padre.

▶ Pasión de nuestro Señor Jesucristo según san Marcos (Mc 14,1-15,47) (Versión abreviada)

C. Los que pasaban lo injuriaban, meneando la cabeza y diciendo: S. «Tú que destruyes el templo y lo reconstruyes en tres días, sálvate a ti mismo bajando de la cruz».

C. De igual modo, también los sumos sacerdotes comentaban entre ellos, burlándose: S. «A otros ha salvado y a sí mismo no se puede salvar. Que el Mesías, el rey de Israel, baje ahora de la cruz, para que lo veamos y creamos».

C. También los otros crucificados lo insultaban. C. Al llegar la hora sexta toda la región quedó en tinieblas hasta la hora nona, Jesús clamó con voz potente: —† «Eloí Eloí, lemá sabaqtaní?» (Que significa: «Dios mío, Dios mío, ¿por qué me has abandonado?»). C. Algunos de los presentes, al oírlo, decían: S. «Mira, llama a Elías.» C. Y uno echó a correr y, empapando una esponja en vinagre, la sujetó a una caña, y le daba de beber diciendo: S. «Dejad, a ver si viene Elías a bajarlo».

C. Y Jesús, dando un fuerte grito, expiró. C. El velo del templo se rasgó en dos, de arriba abajo. El centurió, que estaba enfrente, al ver cómo había expirado, dijo: S. «Verdaderamente este hombre era Hijo de Dios».

COMENTARI

«Que no es faci el que jo vull sinó el que vós voleu»

No hi ha dubte que la celebració d'avui té un marcat caire popular sobretot per la benedicció de les palmes amb el plus d'assistència de molts nens i nenes i això fa que tingui una aparença molt festiva. Però no hauríem d'oblidar que la litúrgia de la missa ens parla de la passió. *He parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrancaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades*, diu Isaïes i és ja l'anunci clar de la passió. Però quedaria incomplet el missatge si no afegíssim el que diu també el profeta: *El Senyor Déu m'ajuda, per això no em dono per vençut*. D'una forma més global ens ho diu Pau a la segona lectura: *Jesucrist, que era de condició divina... es va fer semblant als homes... s'abaixà i es feu obedient fins a acceptar la mort i una mort de creu*. Però tot això és un pas per arribar a la vida: *Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom... i tots els llavis reconeguïn que Jesucrist és Senyor*.

És el camí de la creu que porta a la vida; és a la creu on l'ha portat la fidelitat al Pare: *Abbà, Pare, a vós tot us és possible; allunyeu de mi aquest calze*. Jesús no vol la mort, com no la volem cap de nosaltres. *Però per damunt de tot que no es faci el que jo vull sinó el que vós voleu*. Nosaltres hem de seguir de prop el camí de Jesús sense por de les adversitats. Precisament en el moment del dolor és quan cal mostrar la major fidelitat a Déu. No hem de fer com els deixebles: *Llavors tots el deixaren sol i fugiren. O com aquell jove cobert amb un llençol... el van agafar, ell deixà el llençol i fugí*. En canvi hem de fer com el Cireneu que, encara que obligat, va *carregar-se la creu de Jesús*. Però la seva mort és ja anunci de vida i de salvació. *El centurió quan veié com havia expirat digué: És veritat; aquest home era Fill de Déu*. El Crucificat és el Fill de Déu. Però Fill de Déu que ha de sofrir i morir. I així dona la vida pels homes. Aquest és el camí de Jesús. I també és el nostre: per la creu arribem a la resurrecció!

Mn. Jaume Pedrós

AGENDA

CATEDRAL

- ▶ **Dimarts 30**, a les 11.30 h, Missa Crismal.
- ▶ **Dijous 1 d'abril**, a les 20 h, celebració del Sant Sopar.
- ▶ **Divendres 2**, a les 12 h, Oficis de Divendres Sant.
- ▶ **Dissabte 3**, a les 10.30 h, Ofici Capítular. / A les 19.30 h, Vetlla Pasqual.
- ▶ **Diumenge 4**, a les 12 h, Missa de Pasqua de Resurrecció.

* *Aquests actes poden canviar degut a les circumstàncies per la pandèmia de la Covid-19.*